

Rep. nr. 38/15

*

AR. NB-027-04
E/XXXX

*

KAMER VAN BEROEP die met volle rechtsmacht kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144, § 3 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

Eindbeslissing bij
verstek d.d. 26
november 2015

BESLISSING

*

Beroep tegen de
beslissing van de
Controlecommissie van
2 juli 1996

In de zaak van

RIZIV – DIENST VOOR GENEESKUNDIGE
EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling
van sociale zekerheid, met zetel te 1150 Brussel,
Tervurenlaan 211,

Appellant, voor wie is verschenen, meester B . *loco*
meester C , advocaat te XXXX

*

Tegen :

De Heer A..., cardioloog, wonend te XXXX

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

Geintimeerde, die niet verschijnt noch
vertegenwoordigd wordt

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 24 september 2015 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het Koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

Voorgaanden in de procedure

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- de beslissing van de Controlecommissie van 2 juli 1996, ter kennis gebracht bij aangetekende brief van 5 juli 1996,
- de beroepsakte van de appellant van 31 juli 1996, neergelegd ter griffie op 1 augustus 1996,

- de beroepsbesluiten namens de geïntimeerde van 29 november 1996, ontvangen ter griffie op 2 december 1996,
- de beroepsconclusie van de appellant van 18 februari 1997, neergelegd ter griffie op 18 februari 1997,
- de beslissing van de Commissie van beroep van 24 juni 1997, ter kennis gebracht aan de betrokkene op 26 juni 1997,
- het cassatieberoep van de geïntimeerde ingediend op 21 augustus 1997 bij de Raad van State,
- het arrest van de Raad van State nr XXXX van 29 juni 2004, waarbij de zaak wordt verwezen naar de Kamer van beroep,
- de pleitnota van de appellant ontvangen ter griffie op 13 april 2015,
- de vaststelling van de rechtsdag op 24 september 2015

Op de openbare terechtzitting van 24 september 2015 werd de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) bij het RIZIV vertegenwoordigd door zijn raadsman Deze werd gehoord in de uiteenzetting van de actuele vordering en middelen van de DGEC

Dr. A is op deze terechtzitting niet verschenen en werd evenmin vertegenwoordigd.

De debatten werden gesloten, de zaak werd in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op 22 oktober 2015, eerste nuttige zitting van de Kamer van beroep Op de terechtzitting van 22 oktober 2015 werd de zaak voor uitspraak verdaagd naar de buitengewone openbare terechtzitting van heden

*
* *

1. Voorwerp van de oorspronkelijke klacht

Door de (toenmalige) Dienst voor Geneeskundige Controle werd aan dr A ten laste gelegd dat hij een inbreuk heeft begaan op artikel 73 van de gecoördineerde ZIV-wet door het uitvoeren en het aanrekenen aan de ziekteverzekering van overbodige verstrekkingen

De vastgestelde feiten betreffen een te grote frequentie van de aangerekende prestaties 475311 K 30 (vectocardiogram) en 475576 K 25 (fonocardiogram), tegelijk met het uitvoeren en aanrekenen van prestaties 475576 90 (bidimensionele echografie in associatie met een duplexonderzoek van het hart), of 460390 N104 (bidimensionele

echografie in associatie met een duplexonderzoek van het hart) 476512 K 90 (transthoracale mono- en bidimensionele echografie)

De tenlasteleggingen worden gesitueerd in de periode van 1 januari 1991 tot 31 december 1992

De waarde van de ten onrechte aangerekende verstrekkingen werd bepaald op 475 840 BEF of € 11 795,76

2. De (aanvankelijk) bestreden beslissing van de Controlecommissie

De Controlecommissie, afdeling Limburg, besliste op 2 juli 1996 dat de tekortkomingen inzake de bepalingen van artikel 73 van de gecoördineerde ZIV-wet niet voldoende naar recht bewezen zijn

De (toenmalige) Dienst voor Geneeskundige Controle heeft tegen deze beslissing beroep aangetekend bij de Commissie van beroep

Bij beslissing van de Commissie van beroep van 24 juni 1997

- werd het hoger beroep ontvankelijk en gegrond verklaard
- werd aan dr A . ten laste gelegd dat hij overbodige verstrekkingen had verricht ten laste van de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen in de periode van 1 januari 1991 tot 31 december 1992;
- werd dr A veroordeeld tot de terugbetaling van de desbetreffende uitgaven voor de som van 475 840 BEF (€ 11 795,76),
- werd de toepassing van de derdebetalersregeling voor de prestaties verstrekt door dr A verboden gedurende een periode van één jaar

Dr A heeft bij de Raad van State een voorziening in cassatie ingeleid tegen de voormelde beslissing van de Commissie van beroep

De Raad van State oordeelde bij arrest van 29 juni 2004 dat de Commissie van beroep niet is ingegaan op het verweermiddel van dr A dat de DGEC zelf toegaf dat de combinatie van de bedoelde onderzoeken in bepaalde omstandigheden nuttig kan zijn, doch hiervoor geen normen heeft vastgelegd De Raad van State stelde vast dat de Commissie van beroep geen enkele indicatie verschaftte waaruit zou kunnen blijken waarom dr A . niet onder de uitzondering zou kunnen vallen en het nut van de bedoelde combinatie van technieken in diens praktijk niet zou bestaan

De Raad van State besloot bij arrest van 29 juni 2004 dat de Commissie van beroep niet genoegzaam motiveert dat de bedoelde verstrekkingen overbodig zijn De beslissing van de Commissie van beroep van 24 juni 1997 werd bij dit arrest vernietigd en de zaak werd verwezen naar de Kamer van beroep

3. De actuele vordering van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle

Bij pleitnota van april 2015 vraagt de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) om akte te nemen van zijn standpunt en voor recht te zeggen dat de beslissing waartegen beroep werd ingesteld, wordt bevestigd

De DGEC stelt vast dat er ernstige discussie bestaat tussen de partijen over de vraag of de inbreuken effectief zijn gepleegd

Gelet op de specifieke gegevens van het dossier wordt de mogelijkheid tot het leveren van het (tegen)bewijs ingevolge het lange tijdsverloop in deze zaak volgens de DGEC aangetast en wordt de uitoefening van de rechten van beide partijen ter zake bemoeilijkt. Het is volgens de DGEC ook niet meer mogelijk om een eventuele extra onderzoeksdaad te stellen

Aangezien een beoordeling ten gronde zonder schending van de rechten van verdediging hierdoor niet meer mogelijk wordt geacht, verklaart de DGEC zich akkoord om een einde te stellen aan het geschil in de staat waarin het zich bevindt en om de bestreden beslissing van de Controlecommissie, afdeling Limburg van 2 juli 1996 te laten bevestigen.

4. Beoordeling

4.1. De tenlasteleggingen in deze zaak hebben betrekking op feiten uit de periode van 1 januari 1991 tot 31 december 1992

De ten laste gelegde feiten werden aan dr. A. ter kennis gebracht bij proces-verbaal van vaststelling van 11 januari 1994

De tenlasteleggingen werden door dr. A. integraal betwist

Bij pleitnota van april 2015 bevestigt de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle (DGEC) ook dat er ernstige discussie bestaat over de vraag of de inbreuken effectief gepleegd zijn en bewezen werden

De elementen die door de DGEC als bewijs van de tenlasteleggingen zijn aangewend, zoals een vergelijkende studie worden door dr. A. immers ernstig in vraag gesteld. Om deze te ontkrachten verwijst hij bovendien naar de additionele informatie die de door hem geleverde verstrekkingen oplevert, naar de nood aan een fonocardiogram bij nieuwe patiënten ingevolge zijn gehoorverlies en naar de preventieve aard van zijn manier van werken

4.2. Naar het oordeel van de Kamer van beroep kan er geen twijfel bestaan over het feit dat de redelijke termijn voor de behandeling van deze zaak verstreken is

De betwisting in deze zaak betreft feiten die zich meer dan 22 jaar geleden hebben voorgedaan. Het arrest van de Raad van State, waarbij de zaak werd verwezen naar de Kamer van beroep, dateert van meer dan 11 jaar geleden.

Deze lange duur heeft, zoals de DGEC terecht stelt, op zich geen verval van de vordering tot gevolg.

Wel dient de te lange duur van de procedure te worden betrokken bij de beoordeling van de bewijsvoering en bij het onderzoek naar het respecteren van de rechten van verdediging, alsook bij het bepalen van de eventuele sanctie (R.v St 3 juni 2004, Monstrey, nr 132,001, R v St 10 juni 2004, Baelden, nr 132.234, www.raadvst-consetat.be)

De overschrijding van de redelijke termijn heeft in de specifieke omstandigheden van deze zaak gevolgen voor de beoordeling van de betwiste tenlasteleggingen.

Zoals de DGEC zelf ook moet vaststellen, is de controle in zake de ingeroepen bewijselementen en zijn de mogelijkheden tot (tegen)bewijs en tot het stellen van onderzoeksmaatregelen door het lange tijdsverloop gehypothekeerd en dit terwijl het bewijs van de ingeroepen inbreuken precies het voorwerp van betwisting uitmaakt (cf. punt 4.1)

In deze omstandigheden blijkt de DGEC niet meer aan te dringen op de vordering om de betwiste tenlasteleggingen als bewezen te weerhouden en vraagt de DGEC dat de beslissing van de Controlecommissie, afdeling Limburg van 2 juli 1996, wordt bevestigd.

Gelet op de gevolgen van de manifeste overschrijding van de redelijke termijn op de bewijsvoering en op de rechten van verdediging, kan op deze vraag worden ingegaan.

*

* *

OM DIE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006,

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement,

Recht doende bij verstek van de heer A

Verklaart het hoger beroep van de Dienst voor Geneeskundige Evaluatie en Controle, ingesteld tegen de beslissing van de Controlecommissie, afdeling Limburg, van 2 juli 1996, ontvankelijk.

Stelt vast dat de tenlasteleggingen niet kunnen weerhouden worden wegens overschrijding van de redelijke termijn

Bevestigt de beslissing van de Controlecommissie, afdeling Limburg, van 2 juli 1996, waarbij werd geoordeeld dat de aan de heer A . ten laste gelegde tekortkomingen niet naar recht bewezen zijn en dat er geen grond is om op de vorderingen van de Dienst voor Geneeskundige Controle en Evaluatie in te gaan

Aldus uitgesproken door de Voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 26 november 2015 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsuitkering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door

- Marijke Demedts, magistraat, Voorzitter van de Kamer van beroep,
- Martin Volcke, griffier

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

Martin Volcke

Marijke Demedts

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands behandeld moeten worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke Demedts, magistraat, stemgerechtigd Voorzitter, dokters Eva Traey en Marc Dubois, adviesgerechtigde leden, voorgedragen door de verzekeringsinstellingen, alsmede dokters Dewilde en Politis, adviesgerechtigde leden voorgedragen door de representatieve organisatie van het geneesherenkorps

De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer Martin Volcke, griffier

De beslissingen van de Kamer van beroep zijn van rechtswege uitvoerbaar bij voorraad niettegenstaande beroep (artikel 156, § 1, eerste lid). De verschuldigde sommen worden binnen de dertig dagen volgend op de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde beslissingen betaald. Bij gebrek aan betaling binnen die termijn, brengen de nog verschuldigde sommen van rechtswege interesten op tegen de wettelijke rentevoet in sociale zaken zoals voorzien in artikel 2, § 3, van de wet van 5 mei 1865 betreffende de lening, te rekenen vanaf het verstrijken van die termijn. (artikel 156, § 1, tweede lid).

